

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 132

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

23 maja 2012

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 426/2012 z dnia 22 maja 2012 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Πράσινες Ελιές Χαλκιδικής (Prasines Elies Chalkidikis) (ChNP)] 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 427/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie rozszerzenia specjalnych gwarancji dotyczących salmonelli określonych w rozporządzeniu (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady na jaja przeznaczone dla Danii ⁽¹⁾ 8
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 428/2012 z dnia 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 607/2009 ustanawiające niektóre szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, określeń tradycyjnych, etykietowania i prezentacji niektórych produktów sektora wina 10
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 429/2012 z dnia 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1014/2010 w celu określenia wspólnego formatu powiadamiania o błędach przez producentów samochodów osobowych ⁽¹⁾ 11
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 430/2012 z dnia 22 maja 2012 r. otwierające procedurę przetargową w zakresie dopłat do prywatnego przechowywania oliwy z oliwek 13
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 431/2012 z dnia 22 maja 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 16

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DECYZJE

2012/270/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 16 maja 2012 r. w odniesieniu do środków nadzwyczajnych zapobiegających wprowadzaniu do Unii i rozprzestrzenianiu się w niej organizmów *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) i *Epitrix tuberis* (Gentner) (notyfikowana jako dokument nr C(2012) 3137) 18

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 426/2012

z dnia 22 maja 2012 r.

rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Πράσινες Ελιές Χαλκιδικής (Prasines Elies Chalkidikis) (ChNP)]

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 5 akapit trzeci,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 i art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia wniosek od Grecji otrzymany w dniu 27 marca 2006 r. dotyczący zarejestrowania nazwy „Πράσινες Ελιές Χαλκιδικής” (Prasines Elies Chalkidikis) jako chronionej nazwy pochodzenia, został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

(2) Belgia i prywatne przedsiębiorstwo z Kanady zgłosiły sprzeciw wobec tej rejestracji zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 510/2006. Sprzeciwu te uznano za dopuszczalne na podstawie art. 7 ust. 3 akapit pierwszy lit. a), b), c) i d) powyższego rozporządzenia. Pismem z dnia 17 lutego 2011 r. Komisja wezwała strony do podjęcia starań w celu osiągnięcia porozumienia.

(3) Porozumienie między Grecją i skarżącymi zostało osiągnięte. Zgodnie z tym porozumieniem specyfikacja i streszczenie zostały nieznacznie zmienione poprzez dodanie kwasu mlekowego i kwasu cytrynowego do wykazu dopuszczonych środków konserwujących oraz ograniczenie do poziomu 8,5 % zawartości chlorku sodu w roztworze solanki na etapie fermentacji. Grecja

i skarżący uzgodnili również, że rejestracja nazwy „Πράσινες Ελιές Χαλκιδικής” (Prasines Elies Chalkidikis) nie powinna uniemożliwiać wprowadzenia do obrotu produktu, którego etykieta zawiera tekst „odmiana Chalkidikis”, o ile przedmiotowy produkt zawiera tę odmianę lub wywodzi się z niej, konsumenci nie są wprowadzani w błąd, stosowanie nazwy tej odmiany stanowi uczciwą konkurencję oraz stosowanie jej nie narusza reputacji chronionej nazwy pochodzenia. Zgodnie ze wspomnianym porozumieniem zostanie to zagwarantowane, jeśli tekst „odmiana Chalkidikis” będzie występować na etykiecie mniejszą czcionką niż nazwa produktu, w rozsądnej odległości od nazwy handlowej produktu oraz wskazane jest miejsce pochodzenia, jeśli jest ono inne niż Chalkidiki.

(4) W świetle powyższego należy zatem wpisać nazwę „Πράσινες Ελιές Χαλκιδικής” (Prasines Elies Chalkidikis) do rejestru chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych. Należy odpowiednio zaktualizować i opublikować streszczenie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2

Uaktualnione streszczenie znajduje się w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. C 190 z 14.7.2010, s. 37.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

GRECJA

Πράσινες Ελιές Χαλκιδικής (Prasines Elies Chalkidikis) (ChNP)

ZAŁĄCZNIK II

STRESZCZENIE

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 510/2006

ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΕΛΙΕΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ (PRASINES ELIES CHALKIDIKIS)

NR WE: EL-PDO-0005-0539-27.03.2006

ChNP (X) ChOG ()

Niniejsze streszczenie zawiera główne elementy specyfikacji produktu i jest przeznaczone do celów informacyjnych.

1. Właściwy organ państwa członkowskiego:

Nazwa: Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, Δ/ση Βιολογικής Γεωργίας, Τμήμα ΠΟΠ – ΠΓΕ – Ιδιότυπων και Παραδοσιακών Προϊόντων (Ministerstwo Rozwoju Obszarów Wiejskich i Środków Spożywczych, Dyrekcja ds. Rolnictwa Ekologicznego, Departament chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności)

Adres: Αχαρνών 29 / Akharnon 29
104 39 Αθήνα / Athens
ΕΛΛΑΔΑ / GREECE

Tel.: +30 2102125152

Faks: —

E-mail: ax29u030@minagric.gr

2. Grupa składająca wniosek:

Nazwa: Κοινοπραξία Ενώσεων Αγροτικών Συνεταιρισμών Πολυγύρου και Χαλκιδίκης (grupa związków spółdzielni rolniczych z Polijiros i z Chalkidiki o nazwie „Biokalliergitiki Chalkidikis” (rolnictwo ekologiczne Chalkidiki)

Adres: Κωνσταντινουπόλεως 13 / Konstantinoupoleos 13
63100, Πολύγυρος / Polijiros)
ΕΛΛΑΔΑ / GREECE

Tel.: +30 23710 23076

Faks: —

E-mail: eas-pol@otenet.gr

Σkład: producenci/przetwórcy: (X) inni: ()

3. Rodzaj produktu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

4. Specyfikacja produktu:

(podsumowanie wymogów określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006)

4.1. Nazwa produktu:

„Πράσινες Ελιές Χαλκιδίκης”

(Prasines Elies Chalkidikis)

4.2. Opis produktu:

Oliwki „Prasines Elies Chalkidikis” pochodzą wyłącznie z odmian „Condrelia Chalkidikis” i „Chalkidikis” gatunku oliwki europejskiej (*Olea Europea* L.). Oliwki produkowane w Chalkidiki z tych odmian charakteryzują się dużym rozmiarem i wysokim stosunkiem miąższu do pestki, barwą od błyszczącej zielonej po zielonożółtą, delikatnym i owocowym aromatem, gorzkawym i lekko korzennym smakiem oraz brakiem wrażenia tłustości. Cechy te wynikają z wielowiekowego przystosowywania się drzew oliwnych do szczególnych warunków klimatyczno-glebowych regionu oraz z technik uprawy stosowanych przez plantatorów oliwek.

Oliwki „Prasines Elies Chalkidikis” są oferowane w czterech następujących postaciach:

1) całych oliwek;

2) oliwek drylowanych;

3) oliwek drylowanych i nadziewanych. Do nadziewania można stosować migdały, czerwoną paprykę, marchew, korniszony i czosnek, a wypełnianie wykonuje się ręcznie. Produkty zastosowane jako nadzienie nie mogą przekraczać 15 % masy oliwek;

4) oliwek siekanych.

Wszystkie rodzaje oliwek można przyprawić oregano, tymiankiem, liściem laurowym, czosnkiem, selerem, kaparami i czerwoną papryką. Zastosowane składniki aromatyczne nie mogą przekraczać 2,5 % masy oliwek.

Składniki zastosowane do nadziewania i do przyprawienia oliwek są produktami pochodzącymi z prefektury Chalkidiki.

W momencie wprowadzania do obrotu produkt musi posiadać następujące właściwości:

Rodzaje oliwek

Parametry	Całe	Drylowane	Drylowane nadziewane	Siekane
Właściwości fizyczne oliwek	Oliwki w kształcie cylindryczno-stożkowym z wydłużeniem w postaci wyraźnie widocznej stożkowej końcówki, o wytrzymałej i błyszczącej owocni oraz błyszczącej barwie od zielonej po zielonożółtą.			
	Mięszk jędrny i soczysty.			Mięszk lekko siekany, z nieuszkodzonymi pestkami, soczysty.
Właściwości organoleptyczne oliwek	Delikatny i owocowy aromat, brak wrażenia tłustości.			
	Gorzki i lekko korzenny smak. W przypadku oliwek aromatyzowanych rozróżnia się smaki przypraw.	Gorzki i lekko korzenny smak uzupełniony smakiem składników nadzienia.	Gorzki i lekko korzenny smak.	Gorzki i lekko korzenny smak. W przypadku oliwek aromatyzowanych rozróżnia się smaki przypraw.
Właściwości jakościowe oliwek	Wszystkie oliwki należą do kategorii jakościowej „najwyższej jakości” i „wyborna”, a minimalny dopuszczalny rozmiar odpowiada wartości 181/200 owoców na kg. W obu kategoriach oliwki uszkodzone stanowią mniej niż 7 % masy netto oliwek.			
Właściwości solanki	Solanka zawiera do 8,5 % chlorku sodu, posiada pH wynoszące 3,8–4,0 i minimalną kwasowość wynoszącą 0,8 %.			
Masa netto oliwek konserwowanych w solance	Co najmniej 65 % masy produktu końcowego.	Co najmniej 55 % masy produktu końcowego.	Co najmniej 65 % masy produktu końcowego.	Co najmniej 65 % masy produktu końcowego.

W przypadku innych parametrów jakościowych i dodatków stosowanych podczas przetwarzania lub pakowania stosuje się przepisy prawa żywnościowego i międzynarodowe normy międzynarodowej organizacji konsumentów Consumers International oraz Komisji Codex Alimentarius.

4.3. Obszar geograficzny:

Obszarem geograficznym, z którego pochodzą oliwki „Prasines Elies Chalkidikis”, jest prefektura Chalkidiki, granicząca od północnego zachodu z prefekturą Salonik i otoczona Morzem Egejskim ze wszystkich pozostałych kierunków. Z geograficznego punktu widzenia obszar obejmuje Półwysep Chalcydycki, składający się z trzech innych półwyspów; Góra Athos, znajdująca się najbardziej na wschód, nie należy do prefektury Chalkidiki, ponieważ stanowi okręg autonomiczny.

Lasy i grunty leśne zajmują 47 % powierzchni prefektury, tj. 137 160 ha, natomiast użytki rolne stanowią 32,7 %, tj. 95 500 ha. Powierzchnia nawadniana wynosi 20 000 ha i stanowi 21 % całkowitej powierzchni uprawnej. Powierzchnia plantacji oliwek w Chalkidiki wynosi 23 000 ha.

4.4. Dowód pochodzenia:

Oliwki „Prasines Elies Chalkidikis” uprawia się, przetwarza i pakuje na terytorium prefektury Chalkidiki. Producentów i plantacje oliwek rejestruje się w rejestrze upraw oliwek prefektury i w Zintegrowanym Systemie Zarządzania i Kontroli (ZSŻIK), które podlegają corocznej aktualizacji. Ilość i pochodzenie surowca muszą zostać poświadczone za pomocą wymaganych zapisów księgowych po każdej dostawie do zakładów przetwórstwa, gdzie również przechowuje się rejestry producentów-dostawców. Każdy zakład przetwórstwa jest wpisany, pod swoją nazwą i z danymi adresowymi siedziby, do rejestru Izby Handlu i Przemysłu Chalkidiki oraz do odpowiedniego rejestru agencji płatniczej i kontrolnej w zakresie dopłat wspólnotowych w ramach orientacji i gwarancji (O.P.E.K.E.P.E.) pod niepowtarzalnym kodem.

4.5. Metoda produkcji:

1. Uprawa i zbiory oliwek

W Chalkidiki prawie wszystkie plantacje oliwek charakteryzują się zagęszczeniem obsadzenia na poziomie pośrednim między tradycyjnym sadem a nowoczesną plantacją oliwek, z odstępami między drzewami wynoszącymi $6 \times 6,5$, $6,5 \times 6,5$ i 6×7 m. Większość producentów stosuje, za pośrednictwem swoich organizacji, udokumentowany system zintegrowanego zarządzania uprawami (Integrated Crop Management). W związku ze zjawiskiem przemienności produkcji, ale również w celu otrzymania oliwek wysokiej jakości, producenci systematycznie stosują przycinanie gałęzi w okresie zimowym i letnim oraz usuwają odrośle drzew oliwnych.

Roczne plony kształtują się na średnim poziomie około 9 000 kg/ha.

Zbiory odbywają się od 15 września do 10–15 października, kiedy oliwka osiąga odpowiedni stopień dojrzałości i posiada pożądaną barwę, w zależności od wyników monitorowania stopnia dojrzałości prowadzonego przez producentów i ich organizacje. Producenci zbierają oliwki ręcznie przy pomocy drabin i umieszczają je w skrzyniach z tworzywa sztucznego, które służą do transportu produktu do zakładu. Oliwki muszą być pozbawione liści, kawałków drewna i innych ciał obcych oraz muszą mieć jednolitą barwę od zielonej po zielonożółtą. Muszą być również pozbawione obić, zadrapań, uszkodzeń spowodowanych przez owady lub choroby, nakłuc przez ptaki itd. Ważenie i przyjmowanie owoców w zakładach przetwórstwa umożliwia sporządzenie jakościowego i ilościowego kwitu przyjęcia.

2. Przetwarzanie

Po przyjęciu oliwki przenosi się do kadzi w celu usunięcia gorzkiego smaku. W tym celu zanurza się je w roztworze wodorotlenku sodu 1,5–2 % w zależności od temperatury i stopnia dojrzałości owoców. Proces ten trwa dwanaście godzin. Następnie owoce płucze się trzy razy w celu usunięcia roztworu wodorotlenku sodu, po czym dolewa się wody do kadzi, w których oliwki pozostają przez osiem godzin. Następnie dwu- lub trzykrotnie zmienia się wodę w odstępach ośmiu godzin. Usunięcie gorzkiego smaku można również przeprowadzić w sposób naturalny, używając w kadziach jedynie wody do nasączenia i płukania. Bez względu na zastosowaną metodę szczególną wagę przywiązuje się do zachowania przez oliwki gorzkawego smaku.

Pod koniec tego procesu oliwki umieszcza się w kadziach fermentacyjnych, w których są zanurzone w solance o stężeniu 8,5 %. Stężenie soli i pH solanki podlegają regularnej kontroli, a w razie potrzeby dodaje się sól. Oliwki konserwuje się w ten sposób do momentu, kiedy stężenie solanki ustabilizuje się na pożądanym poziomie. Proces fermentacji rozpoczyna się już na poprzednim etapie, a czas jego trwania, który zależy od stopnia dojrzałości owoców i od temperatury otoczenia, waha się od dwóch do czterech miesięcy.

Drylowanie przeprowadza się za pomocą maszyny. Proces ten polega na wykonaniu poprzecznego nacięcia na jednym końcu oliwki i nacięcia w kształcie krzyża od strony ogonka. Usunięcie pestki przeprowadza się za pomocą wody i mechanicznych urządzeń tłoczących. Do „siekania” oliwek stosuje się lekkie prasy mechaniczne, które nie powodują zniszczenia miąższu ani zgniczenia pestki.

Oliwki przeznaczone do nadziewania rozkłada się na blatach roboczych, na których doświadczeni pracownicy wypełniają je ręcznie. Wypełnianie oliwek jest tradycyjną czynnością w Chalkidiki, a stosowane składniki to migdały lub małe kawałki czerwonej papryki, marchew, korniszon i czosnek.

Oliwkom można nadawać aromat przy użyciu ziół z regionu (oregano, tymianku, kaparów, liści laurowych, czosnku, selera i czerwonej papryki).

3. Sortowanie i kalibrowanie – pakowanie

Po fermentacji i drylowaniu oliwki wyjmuje się z kadzi i umieszcza na blatach roboczych, gdzie doświadczeni pracownicy przeprowadzają kontrolę wzrokową owoców i ręcznie usuwają oliwki uszkodzone, obite lub mające jakąkolwiek inną wadę. Następnie oliwki przemieszcza się za pomocą przenośników pasowych do sortowników, które klasyfikują je zgodnie z rozmiarem i umieszczają w opakowaniach.

Najczęściej oliwki pakuje się w pojemniki z tworzywa sztucznego składające się z materiału nieszkodliwego dla konsumenta i obojętnego w stosunku do produktu oraz w puszki i słoiki niezależnie od masy zawartości. Pojemniki wypełnia się solanką, do której można dodać kwas L-askorbinowy, kwas cytrynowy lub kwas mlekowy, zgodnie z przepisami prawa UE i prawa greckiego, w celu zapewnienia lepszej konserwacji produktu.

Pakowanie oliwek może odbywać się w zakładach znajdujących się poza prefekturą Chalkidiki, gdzie produkt dostarcza się po przetworzeniu, pod warunkiem że identyfikowalność jest zapewniona przez dokumenty przewozowe, odpowiednie dokumenty księgowe i przez stosowanie zasad dotyczących etykietowania wymienionych w pkt 4.8.

4.6. Związek z obszarem geograficznym:

1. Czynniki naturalne

Z agronomicznego punktu widzenia gleby w departamencie Chalkidiki doskonale nadają się do uprawy drzew oliwnych, które rozwijają się i owocują na rozmaitych gruntach, od ubogich (kamienistych) gleb wapiennych w górach po aluwialne i żyzne gleby pochodzenia wapiennego na nizinach.

Półwysp Chalkidiki posiada cechy wyjątkowo sprzyjające rozwojowi drzew oliwnych – chociaż znajduje się na północy Grecji, długa linia brzegowa Morza Egejskiego (630 km wybrzeża) pozwala mu znaleźć się na tych samych minimalnych i maksymalnych izotermach co położone bardziej na południe obszary produkcji oliwek, takie jak prefektury Messenia, Etolia i Akarnania oraz Attyka; ponadto występują tu znaczne opady deszczu, których roczna średnia wynosi od 450 mm (na nizinach) do 850 mm (w górach).

Uprawie drzew oliwnych sprzyja również klimat półwyspu Chalkidiki, który w zależności od wysokości nad poziomem morza charakteryzuje się łagodnymi lub chłodnymi zimami, łagodnymi lub ciepłymi i suchymi latami o zwiększonym nasłonecznieniu oraz długotrwałymi porami przejściowymi. Latem średnie temperatury nie przekraczają 22 °C, podczas gdy zimą temperatury minimalne rzadko osiągają – 10 °C, nawet w górach, co stanowi doskonałe warunki do pomyślnego rozwoju drzew oliwnych.

Oliwki „Prasines Elies Chalkidikis”, poza znaczną wielkością, charakteryzują się odporną i błyszczącą okrywą owocową barwy zielonej po zielonożółtą, bogatym, jędrnym i soczystym miąższem, delikatnym i owocowym aromatem oraz gorzkawym i lekko korzennym smakiem.

Warunki glebowo-klimatyczne Chalkidiki, jak również techniki uprawy i przetwarzania oliwek wpływają na wyżej wymienione cechy jakościowe produktu z następujących powodów:

- długi okres względnie niskich temperatur podczas zbiorów, w połączeniu z technikami uprawy, w szczególności przycinaniem i usuwaniem odrostów, przyczynia się wraz z dynamizmem odmian do stabilności produkcji oraz do osiągania przez owoce dużych rozmiarów i wysokiego stosunku miąższu do pestki,
- z uwagi na głównie wapienne pochodzenie gleb oliwki są bogate w składniki lotne, którym zawdzięczają delikatny owocowy aromat,
- dzięki znacznemu nasłonecznieniu, łagodnym temperaturom w okresie letnim i monitorowaniu stopnia dojrzałości przez producentów i ich organizacje w momencie zbiorów oliwki mają błyszczącą zieloną barwę, soczysty miąższ i odpowiednią jędrność, co sprawia, że drylowanie jest łatwe i nie pozostawia obić ani uszkodzeń,
- dzięki technikom uprawy, a w szczególności nawadnianiu i monitorowaniu stopnia dojrzałości, oliwki zachowują niską zawartość oliwy, co przyczynia się do braku tłustego smaku i do uwydatnienia zapachu przy jednoczesnym uniknięciu utleniania się, a tym samym wydłużeniu okresu przechowywania oliwek,
- tradycyjna metoda ręcznego zbioru zapewnia doskonały stan fizyczny oliwek, a następnie udane przetwarzanie, podczas gdy ręczne sortowanie i wypełnianie oliwek zapewnia doskonały i autentyczny produkt końcowy.

Podobnie, łącząc tradycyjne praktyki, zakłady przetwórstwa dostosowały techniki przetwarzania do przedmiotowych odmian i ich szczególnych właściwości, tak aby rozwiązać problemy, których przysparza oliwka podczas fermentacji, zachować w niezmienionym stanie właściwości organoleptyczne i uzyskiwać stale wyjątkowy produkt, znany w całej Grecji ze swego gorzkawego i lekko korzennego smaku. Ukierunkowanie wielu zakładów na wywóz przyczyniło się również do wprowadzenia oliwek „Prasines Elies Chalkidikis” do obrotu w wielu innych krajach.

2. Czynniki historyczne

Odniesienia do istnienia gajów oliwnych na półwyspie Chalkidiki sięgają 1415 r.: wspomniano wówczas o gaju oliwnym Andronikos należącym do klasztoru Agios Pavlos na półwyspie Kassandra, o bardzo starych drzewach oliwnych rozproszonych na terenie należącym do klasztoru Vatopedi, w Suflari w Kalamarii (Nea Triglia) i w sąsiednim Dautlu (Elaiochoria), a także o gaju oliwnym klasztoru Iwiron na wyspie Kafkania w pobliżu Olimpii. Na pozostałym obszarze półwyspu Chalkidiki występowały przydomowe drzewa oliwne, a od ich obecności wywodzą się często nazwy geograficzne. Wydaje się, że z owoców tych drzew oliwnych produkowano głównie oliwki stołowe.

Około połowy XIX wieku mieszkańcy Chalkidiki zaczęli poświęcać się systematycznie uprawie drzew oliwnych, szczepieniu dzikich drzew oliwnych i w bardziej ograniczonym stopniu przesadzaniu przydomowych drzew oliwnych. Wydaje się, że zmianę tę spowodowały głównie korzystne przepisy podatkowe „rozporządzenia w sprawie pozwoleń na nowe plantacje oliwek” wydanego w 1863 r. Christakis Zografos zorganizował już w 1887 r. w Portaria dużą plantację oliwek o powierzchni około 500 hektarów, na których znajdowało się ponad 32 000 drzew oliwnych. W tym samym czasie Chatzi-Osman stworzył w Gerakini w Polijiros duży młyn parowy, który wyznaczył początek modernizacji odpowiednich instalacji w Chalkidiki.

Związek Chalkidiki z drzewkami oliwnymi i ich owocami, oliwkami, opiera się, jak wynika z dokumentów historycznych, na wielowiekowej uprawie drzew oliwnych i wytwarzaniu produktów z oliwek, ale również na dużej liczbie żywych jeszcze obecnie tradycji ludowych. Oliwka stała się w Chalkidiki, przynajmniej w trakcie dwóch ostatnich wieków, ważnym punktem odniesienia, zarówno w życiu gospodarczym, jak i w działalności społecznej i tradycji kulturowej mieszkańców.

4.7. Organ kontrolny:

Nazwa: Οργανισμός Πιστοποίησης και Επιβλέψης Γεωργικών Προϊόντων (Ο.Π.Ε.Γ.Π.) (organizacja ds. certyfikacji produktów rolnych) – AGROCERT

Adres: Πατησίων & Ανδρου 1 (Patission & Androu 1)
11257 Αθήνα / Athens
ΕΛΛΑΔΑ / GREECE

Tel.: +30 2108231277

Faks: +30 2108231438

E-mail: info@agrocert.gr

Nazwa: Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Χαλκιδικής (Prefektura Chalkidiki), Διεύθυνση Αγροτικής Ανάπτυξης (dyrekcja ds. rozwoju obszarów wiejskich)

Adres: 63100 Πολύγυρος (63100 Polygyros).

Tel.: +30 2371039314

Faks: +30 2371339207

E-mail: agro6@chalkidiki.gov.gr

4.8. Etykietowanie:

Oprócz chronionej nazwy pochodzenia „Prasines Elies Chalkidikis” i związanego z nią oznakowania na etykietach muszą znajdować się następujące informacje pozwalające na sprawdzenie pochodzenia i ochrony:

- kod numeryczny wskazujący rok produkcji, zakład przetwórczy, partię i zakład końcowego pakowania, jeżeli końcowe pakowanie odbywa się w innym zakładzie,
- minimalny okres przydatności produktu do spożycia w przypadku końcowego pakowania,
- logo składające się z nazwy produktu napisanej literami greckimi lub łacińskimi otaczające elipsoidalny obraz, który tworzą, w tle, mapa Chalkidiki pochodząca z litografii Society for the Diffusion of Useful Knowledge (Towarzystwa Rozpowszechniania Wiedzy Użytecznej) z 1829 r., a na pierwszym planie gałązka oliwna z zielonymi oliwkami.

Jeżeli oliwki „Prasines Elies Chalkidikis” wykorzystuje się do produkcji pasty, zezwala się na stosowanie napisu „Πάστα από „Πράσινες Ελιές Χαλκιδικής ΠΟΠ” ” (pasta wyprodukowana z oliwek „Prasines Elies Chalkidikis ChNP”), pod warunkiem że do przygotowania pasty wykorzystano wyłącznie oliwki „Prasines Elies Chalkidikis” z dodatkiem co najwyżej 7 % oliwy z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 427/2012**z dnia 22 maja 2012 r.****w sprawie rozszerzenia specjalnych gwarancji dotyczących salmonelli określonych w rozporządzeniu (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady na jaja przeznaczone dla Danii****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 3 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu (WE) nr 853/2004 ustanowiono szczegółowe przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego obowiązujące podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze. Artykuł 8 tego rozporządzenia przewiduje specjalne gwarancje dotyczące żywności pochodzenia zwierzęcego przeznaczonej do obrotu w Finlandii i Szwecji. Podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze zamierzające wprowadzić jaja do obrotu w tych państwach członkowskich muszą przestrzegać pewnych zasad w odniesieniu do salmonelli. Artykuł ten przewiduje również, że przesyłkom takich jaj musi towarzyszyć świadectwo zawierające oświadczenie, że przeprowadzono test mikrobiologiczny z wynikiem ujemnym, zgodnie z prawodawstwem Unii.
- (2) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1688/2005 z dnia 14 października 2005 r. wprowadzającym w życie rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do specjalnych gwarancji dotyczących salmonelli związanych z wysyłkami niektórych mięs i jaj do Finlandii i Szwecji⁽²⁾ przyznano takie specjalne gwarancje.
- (3) Ponadto w rozporządzeniu (WE) nr 1688/2005 określono przepisy dotyczące pobierania próbek ze stad, z których pochodzą jaja, oraz mikrobiologicznych metod badania tych próbek. Zawiera ono również wzór świadectwa zdrowia, które ma towarzyszyć przesyłkom jaj.
- (4) Na podstawie rozporządzenia (WE) nr 853/2004 specjalne gwarancje w odniesieniu do pewnych środków spożywczych pochodzenia zwierzęcego mogą zostać rozszerzone, w całości lub częściowo, na państwo członkowskie lub region państwa członkowskiego, które posiadają program kontroli uznany za równoważny z programem zatwierdzonym dla Finlandii i Szwecji w odniesieniu do danej żywności pochodzenia zwierzęcego.
- (5) W dniu 5 października 2007 r. duński urząd ds. weterynaryjnych i żywnościowych przekazał Komisji wniosek

o zezwolenie na specjalne gwarancje dla Danii dotyczące salmonelli w jajach dla całego terytorium Danii zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 853/2004. Wniosek zawiera opis duńskiego programu kontroli salmonelli w odniesieniu do jaj.

- (6) Na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2008 r. Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt uzgodnił treść dokumentu roboczego służb Komisji zatytułowanego „Wytyczne w sprawie minimalnych wymogów koniecznych do uznania programów kontroli salmonelli za równoważne z programami zatwierdzonymi dla Szwecji i Finlandii w odniesieniu do mięsa i jaj gatunku *Gallus gallus*” („wytyczne”).
- (7) Duński program kontroli salmonelli w odniesieniu do jaj jest uznawany za równoważny z programami zatwierdzonymi dla Szwecji i Finlandii i jest zgodny z wytycznymi. Ponadto w dniu 20 maja 2011 r. władze duńskie przekazały informacje wskazujące na to, że częstość występowania salmonelli w stadach kur niosek w okresie odchowu i stadach dorosłych kur niosek w Danii w roku 2008, 2009 i 2010 również była zgodna z wytycznymi.
- (8) Należy zatem rozszerzyć specjalne gwarancje na przesyłki jaj przeznaczone dla Danii. Ponadto do takich przesyłek powinny mieć zastosowanie przepisy określone w rozporządzeniu (WE) nr 1688/2005 dotyczące pobierania próbek ze stad, z których pochodzą jaja, mikrobiologicznych metod badania tych próbek oraz wzoru świadectwa zdrowia.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zezwala się na stosowanie przez Danię specjalnych gwarancji dotyczących salmonelli określonych w art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 853/2004 w odniesieniu do przesyłek jaj, zdefiniowanych w pkt 5.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004, przeznaczonych dla Danii.

Artykuł 2

1. Pobieranie próbek ze stad, z których pochodzą jaja, o których mowa w art. 1, jest przeprowadzane zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1688/2005.

2. Próbkę, o której mowa w ust. 1, poddawane są badaniom mikrobiologicznym na obecność salmonelli zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1688/2005.

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55.⁽²⁾ Dz.U. L 271 z 15.10.2005, s. 17.

Artykuł 3

Przesyłkom jaj, o których mowa w art. 1, towarzyszy świadectwo zgodne ze wzorem przewidzianym w art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1688/2005.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 428/2012**z dnia 22 maja 2012 r.****zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 607/2009 ustanawiające niektóre szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, określań tradycyjnych, etykietowania i prezentacji niektórych produktów sektora wina**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 121 akapit pierwszy lit. m) w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Stany Zjednoczone Ameryki wystąpiły z wnioskiem, aby zgodnie z Umową pomiędzy Wspólnotą Europejską i Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie handlu winem ⁽²⁾ nazwa tego państwa została umieszczona w części B załącznika XV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 607/2009 ⁽³⁾ w kolumnie wskazującej państwa, które mogą używać nazwy jednej z odmian winorośli, które można umieszczać na etykiecie wina zgodnie

z art. 62 ust. 4 tego rozporządzenia. Po sprawdzeniu, czy zostały spełnione warunki określone w art. 62 ust. 1 lit. b) i art. 62 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, należy wpisać Stany Zjednoczone w odpowiednią kolumnę wspomnianego załącznika przy nazwie odmiany winorośli, która jest przedmiotem tego wniosku.

- (2) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 607/2009.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W części B załącznika XV do rozporządzenia (WE) nr 607/2009, wiersz 58 otrzymuje brzmienie:

„58	Vermentino di Gallura (IT) Vermentino di Sardegna (IT)	Vermentino	Włochy, Australia, Stany Zjednoczone Ameryki”
-----	---	-------------------	--

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 87 z 24.3.2006, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 193 z 24.7.2009, s. 60.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 429/2012**z dnia 22 maja 2012 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1014/2010 w celu określenia wspólnego formatu powiadamiania o błędach przez producentów samochodów osobowych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 9 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Biorąc pod uwagę, że powiadomienie o błędach w danych dotyczących emisji CO₂ przez producenta zgodnie z akapitem pierwszym art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 443/2009 jest ważnym etapem weryfikacji danych, które stanowią podstawę do obliczania docelowych indywidualnych poziomów emisji, jak również średnich indywidualnych poziomów emisji dla wszystkich producentów, właściwe jest wprowadzenie jasnej i przejrzystej procedury dla tego powiadomienia.
- (2) Należy również przewidzieć stosowanie wspólnego formatu powiadamiania o błędach w celu zapewnienia, że informacje przekazywane Komisji przez producentów mogą zostać zweryfikowane i przetworzone w wyznaczonym terminie.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Zmian Klimatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1014/2010 ⁽²⁾ dodaje się ust. 3, 4 i 5 w brzmieniu:

„3. Producenci, którzy powiadamiają o błędach zgodnie z akapitem pierwszym art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 443/2009, jako podstawę swojego powiadomienia stosują wstępne zestawy danych podane przez Komisję, zgodnie z art. 8 ust. 4.

Powiadomienie o błędach obejmuje wszystkie zestawy danych dotyczące rejestracji pojazdów, za które powiadamiający producent jest odpowiedzialny.

Błąd należy zaznaczyć przy pomocy odrębnego wpisu w zestawie danych dla każdej wersji w pozycji zatytułowanej „uwagi producenta”, w której należy wpisać jeden z następujących kodów:

- a) **kod A**, jeżeli zapisy zostały zmienione przez producenta;
- b) **kod B**, jeżeli pojazdu nie można zidentyfikować;
- c) **kod C**, jeżeli pojazd nie wchodzi w zakres rozporządzenia (WE) nr 443/2009 lub nie jest już produkowany.

Do celów lit. b) w akapicie trzecim pojazd jest niemożliwy do zidentyfikowania, w przypadku gdy producent nie jest w stanie określić lub skorygować kodu dla danego typu, wariantu i wersji lub, w stosownych przypadkach, numeru homologacji typu wskazanego we wstępnym zbiorze danych.

4. Jeżeli producent nie powiadomił Komisji o błędach zgodnie z ust. 3 lub jeżeli powiadomienie zostało złożone po wygaśnięciu trzymiesięcznego okresu przewidzianego w art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 443/2009, wstępne wartości, o których powiadomiono zgodnie z art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia, zostaną uznane za ostateczne.

5. Powiadomienie o błędzie, o którym mowa w ust. 3, przedkłada się na elektronicznym nieusuwalnym nośniku danych oznaczonym „Notification of error – CO₂ from cars” i przesyła się pocztą elektroniczną na następujący adres:

European Commission
Secretariat General
1049 Brussels
Belgia

Elektroniczną kopię powiadomienia przesyła się do wiadomości na następujące adresy skrzynek elektronicznych przeznaczonych do tych celów:

EC-CO2-LDV-IMPLEMENTATION@ec.europa.eu

oraz

CO2-monitoring@eea.europa”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 293 z 11.11.2010, s. 15.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 430/2012**z dnia 22 maja 2012 r.****otwierające procedurę przetargową w zakresie dopłat do prywatnego przechowywania oliwy z oliwek**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 43 lit. a), d) oraz j) w związku z jego art. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 Komisja może podjąć decyzję o upoważnieniu instytucji, które dają odpowiednie gwarancje i zostały zatwierdzone przez państwa członkowskie, do zawierania umów przechowywania sprzedawanej przez nie oliwy z oliwek, w przypadku poważnych zakłóceń rynku w niektórych regionach Unii Europejskiej.
- (2) W Hiszpanii oraz w Grecji – państwach członkowskich, których wspólna produkcja odpowiada ponad dwóm trzecim oliwy z oliwek wytwarzanej w UE – średnia cena oliwy z oliwek notowana na rynku w okresie, o którym mowa w art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 826/2008 z dnia 20 sierpnia 2008 r. ustanawiającego wspólne zasady dotyczące przyznawania dopłat do prywatnego przechowywania niektórych produktów rolnych ⁽²⁾, znajduje się poniżej poziomu, o którym mowa w art. 33 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. Powoduje to poważne zakłócenia na rynkach tych państw członkowskich. Unijny rynek oliwy z oliwek charakteryzuje wysoki stopień wzajemnej zależności, co oznacza, że poważne zakłócenia na rynku hiszpańskim i greckim mogą rozprzestrzenić się na wszystkie państwa członkowskie będące producentami oliwy z oliwek.
- (3) Artykuł 31 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że dopłaty do prywatnego przechowywania mogą być przyznawane w odniesieniu do oliwy z oliwek oraz że Komisja powinna ustalić wysokość dopłat z wyprzedzeniem lub w ramach procedury przetargowej.
- (4) Rozporządzeniem (WE) nr 826/2008 ustanowiono wspólne zasady wykonania programu pomocy dotyczącego prywatnego przechowywania. Na mocy art. 6 tego rozporządzenia procedurę przetargową otwiera się zgodnie ze szczegółowymi zasadami i warunkami określonymi w jego art. 9.
- (5) Całkowitą ilość, do wysokości której przyznaje się dopłaty na prywatne przechowywanie, należy ustalić na poziomie, który zgodnie z badaniem rynku przyczyni się do jego stabilizacji.
- (6) W celu ułatwienia zadań administracyjnych i kontrolnych w odniesieniu do zawierania umów należy ustalić minimalne ilości produktów, które każda oferta musi obejmować.
- (7) Aby uzyskać pewność co do tego, że podmioty gospodarcze będą wywiązywać się ze swoich zobowiązań umownych oraz że przedmiotowy środek wywrze pożądany wpływ na rynek, należy ustalić zabezpieczenie.
- (8) W świetle zmian sytuacji rynkowej w bieżącym roku gospodarczym oraz prognoz na kolejny rok gospodarczy Komisja powinna dysponować możliwością podjęcia decyzji o skróceniu okresu obowiązywania wykonywanych umów oraz o stosownej zmianie wysokości dopłat. Możliwość taką należy zawrzeć w umowie zgodnie z art. 21 rozporządzenia (WE) nr 826/2008.
- (9) Na mocy art. 12 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 826/2008 należy ustalić okres, w jakim państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszystkich ważnych ofertach.
- (10) Aby zapobiec niekontrolowanym spadkom cen, szybko zareagować na wyjątkową sytuację rynkową oraz zapewnić skuteczne zarządzanie przedmiotowym środkiem, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (11) Komitet Zarządzający ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejszym otwiera się procedurę przetargową w celu ustalenia wysokości dopłat do prywatnego przechowywania, o których mowa w art. 31 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do kategorii oliwy z oliwek wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia i zdefiniowanych w pkt 1 załącznika XVI do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 223 z 21.8.2008, s. 3.

2. Całkowita ilość, do wysokości której przyznaje się dopłaty do prywatnego przechowywania, wynosi 100 000 ton.

Artykuł 2

Obowiązujące przepisy

O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 826/2008.

Artykuł 3

Składanie ofert

1. Podokres składania ofert w odpowiedzi na pierwszy przetarg częściowy rozpoczyna się dnia 31 maja 2012 r. i upływa dnia 5 czerwca 2012 r. o godzinie 11.00 czasu obowiązującego w Brukseli.

Podokres składania ofert w odpowiedzi na drugi przetarg częściowy rozpoczyna się w pierwszym dniu roboczym następującym po zakończeniu poprzedzającego podokresu i upływa dnia 19 czerwca 2012 r. o godzinie 11.00 czasu obowiązującego w Brukseli.

2. Okres przechowywania, którego dotyczy oferta, wynosi 180 dni.

3. Minimalna ilość, której dotyczy każda oferta, wynosi przynajmniej 50 ton.

4. Jeżeli podmiot uczestniczy w przetargu na więcej niż jedną kategorię oliwy lub w odniesieniu do kadzi znajdujących się pod różnymi adresami, to w odniesieniu do każdej z nich składa osobną ofertę.

5. Oferty można składać wyłącznie w Grecji, Hiszpanii, Francji, we Włoszech, na Cyprze, w Portugalii i Słowenii.

Artykuł 4

Zabezpieczenia

Oferenci wnoszą zabezpieczenie w wysokości 50 EUR od tony oliwy z oliwek objętej ofertą.

Artykuł 5

Skrócenie okresu obowiązywania umów

Komisja, na podstawie rozwoju sytuacji na rynku oliwy z oliwek i perspektyw na przyszłość, może podjąć decyzję, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 195 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, o skróceniu okresu obowiązywania wykonywanych umów i o stosownej zmianie wysokości dopłat. Umowa z wybranym oferentem zawiera odniesienie do tej możliwości.

Artykuł 6

Powiadamianie Komisji o ofertach przetargowych

Zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 826/2008 w ciągu 24 godzin od zakończenia każdego podokresu składania ofert, o którym mowa w art. 3 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie powiadamiają Komisję osobno o każdej ważnej ofercie.

Artykuł 7

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Michel BARNIER
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Kategorie oliwy z oliwek, o których mowa w art. 1 ust. 1

Oliwa z oliwek najwyższej jakości z pierwszego tłoczenia

Oliwa z oliwek z pierwszego tłoczenia

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 431/2012**z dnia 22 maja 2012 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do

produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	AL	98,8
	MA	53,8
	TR	87,5
	ZZ	80,0
0707 00 05	AL	41,0
	JO	183,3
	MK	59,4
	TR	130,7
	ZZ	103,6
0709 93 10	JO	183,3
	TR	112,3
	ZZ	147,8
0805 10 20	EG	50,0
	IL	75,0
	MA	52,2
	ZZ	59,1
0805 50 10	TR	94,2
	ZA	84,1
	ZZ	89,2
0808 10 80	AR	123,8
	BR	83,4
	CA	135,2
	CL	94,8
	CN	82,4
	EC	94,2
	MK	29,3
	NZ	147,6
	US	188,4
	UY	67,9
	ZA	95,7
	ZZ	103,9

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 16 maja 2012 r.

w odniesieniu do środków nadzwyczajnych zapobiegających wprowadzaniu do Unii i rozprzestrzenianiu się w niej organizmów *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) i *Epitrix tuberis* (Gentner)

(notyfikowana jako dokument nr C(2012) 3137)

(2012/270/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

mieszczania bulw ziemniaka pochodzących z obszarów Unii, na których potwierdzono występowanie jednego lub większej liczby tych organizmów.

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 3 zdanie trzecie,

(4) We wszystkich państwach członkowskich należy przeprowadzić badania dotyczące występowania *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) i *Epitrix tuberis* (Gentner) na bulwach ziemniaka i polach upraw ziemniaka oraz powiadomić o ich wynikach. Państwa członkowskie mogą również przeprowadzić badania w odniesieniu do innych roślin.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Z oceny przeprowadzonej przez Komisję na podstawie analizy zagrożenia organizmami szkodliwymi sporządzonej przez Europejską i Śródziemnomorską Organizację Ochrony Roślin wynika, że organizmy *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) i *Epitrix tuberis* (Gentner) są szkodliwe dla podanych roślin. Atakują one w szczególności bulwy *Solanum tuberosum* L., włącznie z bulwami przeznaczonymi do sadzenia, zwane dalej „bulwami ziemniaka”, które produkuje się w całej Unii. Organizmy te nie są wymienione ani w załączniku I, ani w załączniku II do dyrektywy 2000/29/WE.

(5) Środki powinny przewidywać ustanowienie przez państwa członkowskie wyznaczonych obszarów w przypadkach potwierdzonego występowania *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) lub *Epitrix tuberis* (Gentner), aby zwalczyć te organizmy lub przynajmniej powstrzymać ich rozprzestrzenianie się oraz zapewnić skuteczne monitorowanie ich występowania.

(2) Portugalia poinformowała Komisję, że w tym państwie członkowskim występują *Epitrix cucumeris* (Harris) i *Epitrix similaris* (Gentner). Zgłoszenie przedłożone przez Hiszpanię w dniu 8 września 2010 r. wskazuje na stwierdzenie pierwszych przypadków *Epitrix similaris* (Gentner) w jednym regionie tego państwa członkowskiego. Z dostępnych informacji wynika również, że *Epitrix cucumeris* (Harris) i *Epitrix tuberis* (Gentner) występują w państwie trzecim, które obecnie wywozi bulwy ziemniaka do Unii.

(6) Państwa członkowskie powinny w razie potrzeby dostosować swoje prawodawstwo w celu spełnienia wymogów określonych w niniejszej decyzji.

(7) Niniejsza decyzja powinna obowiązywać do dnia 30 września 2014 r., aby zapewnić czas na dokonanie oceny jej skuteczności.

(3) Należy określić środki dotyczące wprowadzania do Unii bulw ziemniaka z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) lub *Epitrix tuberis* (Gentner). Należy również określić środki dotyczące prze-

(8) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Zdrowia Roślin,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zakazy dotyczące *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) i *Epitrix tuberis* (Gentner)

Zakazuje się wprowadzania do Unii i rozprzestrzeniania w jej obrębie organizmów *Epitrix cucumeris* (Harris), *Epitrix similaris* (Gentner), *Epitrix subcrinita* (Lec.) i *Epitrix tuberis* (Gentner), zwanych dalej „określonymi organizmami”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, s. 1.

Artykuł 2

Wprowadzanie bulw ziemniaka do Unii

1. Bulwy *Solanum tuberosum* L., włącznie z przeznaczonymi do sadzenia, zwane dalej „bulwami ziemniaka”, pochodzące ⁽¹⁾ z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie jednego lub większej liczby określonych organizmów, mogą być wprowadzane do Unii jedynie wówczas, gdy spełniają szczególne wymogi dotyczące przywozu określone w załączniku I sekcja 1 pkt 1.

2. Przy wprowadzeniu do Unii bulwy ziemniaka muszą zostać poddane inspekcji przez odpowiedzialny organ urzędowy zgodnie z załącznikiem I sekcja 1 pkt 5.

Artykuł 3

Przemieszczanie bulw ziemniaka w obrębie Unii

Bulwy ziemniaka pochodzące z wyznaczonych obszarów w Unii, ustanowionych zgodnie z art. 5, można przemieszczać w obrębie Unii jedynie wtedy, gdy spełniają warunki określone w załączniku I sekcja 2 pkt 1.

Bulwy ziemniaka wprowadzane do Unii zgodnie z art. 2 z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie jednego lub większej liczby określonych organizmów, można przemieszczać w obrębie Unii jedynie wtedy, gdy spełniają warunki określone w załączniku I sekcja 2 pkt 3).

Artykuł 4

Badania i powiadamianie o określonych organizmach

1. Państwa członkowskie prowadzą coroczne urzędowe badania dotyczące występowania na ich terytorium określonych organizmów na bulwach ziemniaka oraz, w stosownych przypadkach, na innych roślinach żywicielskich, w tym na polach, na których uprawia się bulwy ziemniaka.

Państwa członkowskie powiadamiają o wynikach tych badań Komisję i pozostałe państwa członkowskie do dnia 30 kwietnia każdego roku.

2. Występowanie lub podejrzenie występowania określonego organizmu musi zostać bezzwłocznie zgłoszone odpowiedzialnym organom urzędowym.

Artykuł 5

Wyznaczone obszary i środki, które należy podjąć na takich obszarach

1. Jeżeli w oparciu o wyniki badań, o których mowa w art. 4 ust. 1, lub inne dowody państwo członkowskie potwierdzi występowanie określonego organizmu na części swojego terytorium, niezwłocznie ustanawia wyznaczony obszar składający się ze strefy porażenia oraz strefy buforowej, jak określono w załączniku II sekcja 1.

Państwo to podejmuje środki ustanowione w załączniku II sekcja 2.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje środki zgodnie z ust. 1, niezwłocznie zgłasza wykaz wyznaczonych obszarów, informacje dotyczące ich granic, w tym mapy przedstawiające ich usytuowanie, oraz opis środków stosowanych na tych wyznaczonych obszarach.

Artykuł 6

Zgodność

Państwa członkowskie podejmują wszelkie środki mające na celu spełnienie wymogów niniejszej decyzji oraz, w razie potrzeby, zmieniają środki, które przyjęły w celu ochrony przed wprowadzeniem i rozprzestrzenianiem się określonych organizmów, tak aby środki te były zgodne z niniejszą decyzją. Państwa członkowskie niezwłocznie informują o tych środkach Komisję.

Artykuł 7

Stosowanie

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 30 września 2014 r.

Artykuł 8

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 maja 2012 r.

W imieniu Komisji

John DALLI

Członek Komisji

⁽¹⁾ Glosariusz terminologii fitosanitarnej – norma referencyjna ISPM nr 5 i świadectwa fitosanitarne – norma referencyjna ISPM nr 12 sekretariatu Międzynarodowej Konwencji Ochrony Roślin, Rzym.

ZAŁĄCZNIK I

SEKCJA 1

Szczególne wymagania dotyczące wprowadzania do Unii

- (1) Bez uszczerbku dla przepisów wymienionych w dyrektywie 2000/29/WE, bulwy ziemniaka pochodzące z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie jednego lub większej liczby określonych organizmów, muszą posiadać świadectwo fitosanitarne, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ppkt (ii) akapit pierwszy dyrektywy 2000/29/WE („świadectwo”), które obejmuje w rubryce „Dodatkowe oświadczenie” informacje określone w pkt 2 i 3.
- (2) Świadectwo musi zawierać informację wymienioną w lit. a) lub informację wymienioną w lit. b):
 - a) bulwy ziemniaka były uprawiane na obszarze wolnym od szkodników ustanowionym przez krajową organizację ochrony roślin zgodnie z odpowiednimi międzynarodowymi normami dla środków fitosanitarnych;
 - b) bulwy ziemniaka zostały umyte lub oczyszczone, tak że pozostało na nich nie więcej niż 0,1 % resztek gleby, lub zostały poddane działaniu równoważnej metody zastosowanej specjalnie w celu osiągnięcia tego samego rezultatu i usunięcia przedmiotowych określonych organizmów oraz dopilnowania, aby nie zachodziło ryzyko ich rozprzestrzenienia.
- (3) Świadectwo zawiera następujące elementy:
 - a) informację, że podczas urzędowego badania przeprowadzonego bezpośrednio przed wywozem bulwy ziemniaka uznano za wolne od przedmiotowych określonych organizmów oraz objawów ich występowania, jak również za zawierające nie więcej niż 0,1 % resztek gleby;
 - b) informację, że materiały opakowaniowe, w których przywożone są bulwy ziemniaka, są czyste.
- (4) Jeżeli podawane są informacje określone w pkt 2 lit. a), w rubryce „Miejsce pochodzenia” należy wymienić nazwę obszaru wolnego od szkodników.
- (5) Bulwy ziemniaka wprowadzane do Unii zgodnie z pkt 1–4 poddawane są inspekcji w miejscu wprowadzenia lub w miejscu przeznaczenia określonym zgodnie z dyrektywą Komisji 2004/103/WE ⁽¹⁾ w celu potwierdzenia, że spełniają one wymagania określone w pkt 1–4.

SEKCJA 2

Warunki przemieszczania

- (1) Bulwy ziemniaka pochodzące z wyznaczonych obszarów w Unii można przemieszczać z takich obszarów do niewyznaczonych obszarów w obrębie Unii jedynie wówczas, gdy posiadają paszport roślin przygotowany i wydany zgodnie z dyrektywą Komisji 92/105/EWG ⁽²⁾ oraz spełniają warunki określone w pkt 2.
- (2) Bulwy ziemniaka muszą spełniać następujące warunki:
 - a) bulwy ziemniaka były uprawiane w zarejestrowanym miejscu produkcji zgodnie z dyrektywą Komisji 92/90/EWG ⁽³⁾ lub przez zarejestrowanego producenta zgodnie z dyrektywą Komisji 93/50/EWG ⁽⁴⁾, lub przemieszczane z magazynu lub centrum wysyłkowego zarejestrowanego zgodnie z dyrektywą 93/50/EWG;
 - b) bulwy ziemniaka zostały umyte lub oczyszczone, tak że pozostało na nich nie więcej niż 0,1 % ziemi, lub zostały poddane działaniu równoważnej metody zastosowanej specjalnie w celu osiągnięcia tego samego rezultatu i usunięcia określonych organizmów oraz dopilnowania, aby nie zachodziło ryzyko ich rozprzestrzenienia; oraz
 - c) materiały opakowaniowe, w których przemieszczane są bulwy ziemniaka, są czyste.
- (3) Bulwy ziemniaka wprowadzane do Unii zgodnie z sekcją 1 z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie jednego lub większej liczby określonych organizmów, mogą być przemieszczane w obrębie Unii jedynie wówczas, gdy posiadają paszport roślin, o którym mowa w pkt 1).

⁽¹⁾ Dz.U. L 313 z 12.10.2004, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 4 z 8.1.1993, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 344 z 26.11.1992, s. 38.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 205 z 17.8.1993, s. 22.

ZAŁĄCZNIK II

WYZNACZONE OBSZARY I ŚRODKI PRZEWIDZIANE W ART. 5

SEKCJA 1

Ustanowienie wyznaczonych obszarów

- (1) Wyznaczone obszary składają się z następujących stref:
 - a) strefy porażenia obejmującej przynajmniej pola, na których potwierdzono występowanie określonego organizmu, oraz pola, na których uprawiano porażone bulwy ziemniaka; oraz
 - b) strefy buforowej o szerokości co najmniej 100 m poza granicami strefy porażenia; gdy część pola znajduje się w obrębie tej szerokości, całe pole jest częścią strefy buforowej.
- (2) W przypadku gdy kilka stref buforowych częściowo się pokrywa lub jest położonych blisko siebie, ustanawia się wyznaczony obszar obejmujący odpowiednie wyznaczone obszary oraz obszary pomiędzy nimi.
- (3) Ustanawiając strefę porażenia i strefę buforową, państwa członkowskie, w oparciu o rzetelne podstawy naukowe, biorą pod uwagę następujące elementy: cechy biologiczne określonych organizmów, stopień porażenia, rozmieszczenie roślin żywicielskich, dowód zdomowienia się określonych organizmów oraz ich zdolność do rozprzestrzeniania się w sposób naturalny.
- (4) Jeśli występowanie określonego organizmu zostanie potwierdzone poza strefą porażenia, granice strefy porażenia i strefy buforowej zostają poddane przeglądowi i odpowiednio zmienione.
- (5) Jeżeli w odniesieniu do wyznaczonej strefy, na podstawie badań, o których mowa w art. 4 ust. 1, nie wykryto danego określonego organizmu przez okres dwóch lat, państwo członkowskie, którego to dotyczy, potwierdza, że organizm ten nie występuje już na tym obszarze oraz że obszar ten przestaje być wyznaczonym obszarem. Wspomniane państwo członkowskie powiadamia o tym Komisję i pozostałe państwa członkowskie.

SEKCJA 2

Środki na wyznaczonych obszarach przewidziane w art. 5 ust. 1 akapit drugi

Środki podejmowane przez państwa członkowskie na wyznaczonych obszarach obejmują przynajmniej:

- (1) środki mające na celu zwalczenie lub powstrzymanie rozprzestrzeniania się określonych organizmów, w tym zabiegi i odkażanie, jak również w razie potrzeby zakaz sadzenia roślin żywicielskich;
 - (2) intensywne monitorowanie występowania określonych organizmów poprzez odpowiednie inspekcje;
 - (3) nadzór nad przemieszczaniem bulw ziemniaka poza wyznaczone obszary.
-

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL